

Cambra
de Comerç de Barcelona

**DE LA MACROECONOMIA
ALS REPTES
DE PAÍS**

**Aportant propostes,
buscant solucions**

Febrer de 2026

El PIB de les economies catalana i espanyola porta uns anys duplicant les taxes de creixement de les principals economies europees, l'atur es redueix i la inflació tendeix a convergir amb l'objectiu del 2%.

És prou clar que les xifres macroeconòmiques descriuen una economia que va bé. No obstant, hi ha una percepció cada vegada més generalitzada, de la ciutadania i l'empresariat, de que a peu de carrer les coses no van tan bé com semblen; més aviat, hi ha un estat d'opinió que els problemes econòmics i socials s'amunteguen i que, malgrat les bones xifres, això no acaba de funcionar i, el que és més important, que cal reaccionar perquè no vagi a pitjor.

Es tracta d'una percepció subjectiva amb poc fonament o hi ha raons de pes que la justifiquen? Per què hem arribat a aquesta situació i què cal fer? Potser és aquest mateix impuls del creixement el que, per falta d'anticipació i execució a llarg termini, ha desbordat les costures de la base social i econòmica sobre la que se sustenta.

S'han desbordat en una doble dimensió: des de les infraestructures bàsiques (de transport, energètiques, hídriques i urbanes, incloent la disponibilitat d'habitatge) **fins als recursos humans i materials** (falta de personal qualificat, l'absentisme com a greu símptoma, manca d'una veritable política migratòria i d'atracció i retenció del talent, saturació i crisi a la sanitat i a l'educació, infrafinançament del govern català, manca d'eficàcia i d'eficiència a l'administració, taxes de pobresa enquistades molt per sobre de la mitjana europea). La població de Catalunya ha augmentat en 700.000 persones en la darrera dècada, gràcies als immigrants, atrets per una economia en expansió i un model productiu intensiu en treball de baixa i mitjana qualificació.

També ha augmentat la demanda d'electricitat i la pressió sobre la xarxa elèctrica per satisfer un canvi tecnològic imparable: des dels punts de recàrrega pels vehicles, fins l'adaptació del sistema elèctric a una major participació de les energies renovables. En aquests dos aspectes el nostre país ha quedat clarament endarrerit.

La crisi més recent del sistema ferroviari, i en particular de Rodalies, que fa temps que s'anava gestant, ha posat de manifest **la manca d'inversió**, dels que n'eren responsables, per garantir un nivell de manteniment adequats de la xarxa existent i una ampliació de la capacitat alineada amb el creixement del país. Les disfuncions també afecten al transport per carretera, i se sumen els dèficits de governança de les principals infraestructures, fent urgent la posta en marxa del consorci d'inversions Estat-Generalitat que hauria de garantir la plena execució dels projectes amb una gestió des de la proximitat. **Sense una xarxa de transport eficient i ajustada al nou panorama demogràfic, el problema de l'habitatge serà irresoluble**, alhora que s'intensificarà gradualment. Sense una planificació urbanística i una normativa que incentivi i no freni la promoció immobiliària de sòl urbanitzable, tindrem una escassetat més que previsible. Per altra banda, el canvi climàtic, que ens ha afectat amb intenses pluges en els darrers mesos, no ens hauria de fer oblidar que tornaran períodes de sequera, que només podran ser afrontats amb previsió, planificació i una efectiva execució de les inversions previstes.

El ràpid creixement econòmic d'aquests últims anys també ha tensionat la disponibilitat de personal amb les competències i qualificacions necessàries en moltes branques d'activitat. Les insuficiències dels sistemes de formació professional i universitària, que es conjuguen per fer compatibles el fenomen de la sobre qualificació amb una taxa d'atur molt superior a la mitjana europea,

són també reflex d'una pobre planificació i pitjor execució. En aquest context la taxa d'absentisme s'ha disparat fins a nivells que més que dupliquen la mitjana europea, perjudicant greument la competitivitat del nostre teixit productiu.

L'absentisme ha de ser vist com un problema de tota la societat, no solament com un problema empresarial que afecta clarament la competitivitat de les nostres empreses, i acaba repercutint directament sobre el nostre model de benestar. **Les darreres protestes dels professionals de l'educació i la sanitat han posat amargament de relleu els problemes de recursos que pateix el sector públic català, resultat, en part, d'un infrafinançament crònic que esperem entri ara en vies de solució.** En aquesta qüestió, la paràlisi es remunta a 2014, que és l'any en què el model de finançament territorial s'hauria d'haver reformat. **La proposta de nou model de finançament plantejada és un pas endavant que representaria un augment significatiu per a la Generalitat, i que respecta el principi d'ordinalitat en el cas de Catalunya.**

Recentment un conjunt d'entitats representatives de la societat civil catalana, entre les que s'inclouen les cambres, s'han pronunciat a favor d'aprofitar el tràmit parlamentari per introduir millores significatives en la proposta de reforma de finançament, com per exemple tenir en compte els diferencials en el cost de la vida entre comunitats i les seves taxes d'immigració.

Finalment, **el repte pendent de la simplificació dels procediments administratius, i de la professionalització i eficiència de l'administració, fa que l'efecte desbordament afecti amb particular intensitat al sector públic.** En la mesura que la solució a la resta dels problemes, des de l'habitatge al transport, requereixen una administració pública eficaç i eficient, la seva reforma és la prioritat que sempre s'ha anat postergant.

És urgent assolir, sense més dilacions, avenços tangibles i significatius en el procés de reforma del sector públic que el govern ja ha iniciat.

En resum: la percepció que les coses no van tan bé com sembla a nivell macroeconòmic està prou fonamentada, però és difusa, perquè emana d'una multiplicitat de factors que no tenen relació a primera vista.

Quan les inversions no s'executen com correspon, quan els procediments administratius i els recursos públics no s'adeqüen a les necessitats, i quan ha mancat la voluntat d'assolir grans consensos per solucionar els principals reptes de país, no estem davant d'una suma de problemes puntuals. Es tracta d'un problema sistèmic, amb un creixement econòmic que depassa els límits de les infraestructures i dels recursos, humans i materials, que l'han de sustentar.

Tenim bons fonaments. Si treballem plegats, ens en sortirem. Aquest país sempre ho ha fet així.

És responsabilitat de la societat civil i de les entitats que la representen, com les cambres de comerç, contribuir a l'interès general amb visió crítica però constructiva, compartint amb els poders públics i el conjunt de la societat el pes d'aportar propostes i apuntar solucions.

Tot i que la principal responsabilitat recau en els governants, les cambres estem a disposició del país, i fem una crida als agents i les formacions polítiques perquè busquin una entesa en els temes clau de país que afecten a la ciutadania i a les empreses. Hem de passar de l'escepticisme a l'acció. No podem esperar més.

